

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudkyň Mgr. Moniky Chaloupkové a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., v právní věci **žalobce: P. T.**, zastoupeného JUDr. Petrem Nuckollsem, advokátem se sídlem AK v Ústí nad Orlicí, Barcalova 2, 562 01 Ústí nad Orlicí, proti **žalovanému: Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6.5.2013, č.j. 12719/13/5000-14401-701836,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo změněno rozhodnutí Finančního úřadu v Žamberku ze dne 28.11.2012, č.j. 96906/12/275960601315, jímž byl dle zákona č.

357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí, v platném znění (dále jen „zákon č. 357/1992 Sb.“) a podle § 145 odst. 1 ve spojení s § 98 a § 147 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, v platném znění (dále jen „daňový řád“), vyměřena daň z převodu nemovitostí ve výši 1.329 Kč. Uvedené rozhodnutí Finančního úřadu v Žamberku bylo změněno žalovaným rozhodnutím v části týkající se bankovního spojení takto: *„Daň vyměřená z moci úřední ve výši 1.329 Kč je v souladu s § 139 odst. 3 daňového řádu splatná v náhradní lhůtě do 15 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na účet správce daně číslo: „x“, IBAN: „x“, konstantní symbol: „x“ – převodní příkaz, „x“ – poštovní poukázka, variabilní symbol: „x“ V ostatním zůstává výrok odvoláním napadeného rozhodnutí beze změny“*. Žalobu odůvodnil žalobce následujícím způsobem:

Podle ust. § 9 zákona č. 357/1992 Sb. je předmětem daně z převodu nemovitostí úplatný převod nebo přechod vlastnictví k nemovitostem, proto nevzniká povinnost podat příznání k dani z převodu nemovitostí na základě komisionářské smlouvy, neboť předmětem komisionářské smlouvy není úplatný převod ani přechod vlastnictví k nemovitostem. Proto žalobce na základě komisionářské smlouvy příznání k daně z převodu nemovitostí nepodal. Výzva k podání daňového příznání k dani z převodu nemovitostí se týkala věci, kdy k daňovému příznání měl žalobce přiložit ověřenou kopii kupní smlouvy s vkladem do katastru nemovitostí, tuto však žalobce objektivně splnit nemohl, neboť vklad do katastru nemovitostí nebyl povolen ani zapsán na základě kupní smlouvy, ale stalo se tak na základě smlouvy o převodu nemovitostí, jejímž uzavřením žalobce jako převodce pouze splnil svoji zákonnou povinnost uloženou mu ust. § 585 obchodního zákoníku. V dané věci totiž absentují okolnosti, pro něž lze mít za to, že se jednalo o úplatný převod, tedy o převod podléhající dani z převodu nemovitostí. Výzva k podání daňového příznání nebyla oprávněná, žalobce neměl zákonnou povinnost předložit daňový příznání k dani z převodu nemovitostí v souvislosti s převodem pozemku do vlastnictví komitenta a nejsou dány ani zákonné podmínky k tomu, aby správce daně zjistil základ daně a stanovil daň dle pomůcek. Žalovaný dovozuje úplatnost převodu, tedy převod za kupní cenu, z čl. X. komisionářské smlouvy, podle níž je komitent povinen uhradit komisionáři náklady, které komisionář nutně nebo užitečně vynaložil při plnění svého závazku, zejména kupní cenu zaplacenou Pozemkovému fondu ČR a daň z nemovitostí. Žalovaný se řádně nevypořádal s argumenty ve prospěch nikoliv úplatného převodu. Žalobce činí nesporným, že dle komisionářské smlouvy mu jako komisionáři byl komitent povinen uhradit náklady, které žalobce jako komisionář nutně nebo užitečně vynaložil při plnění svého závazku. Žalobce jako komisionář při plnění svého závazku zejména nutně vynaložil kupní cenu, kterou zaplatil Pozemkovému fondu ČR, a daň z nemovitostí. Žalobce jako komisionář byl pak povinen převést nemovitost do vlastnictví komitenta. Komitent však již nebyl povinen za tento převod zaplatit žalobci žádnou úplatu, žádnou cenu převedené nemovitosti, žádnou kupní cenu, vždyť se nejednalo o převod za kupní cenu, o kupní smlouvu, nýbrž o splnění povinnosti komisionáře, kterou žalobce převzal komisionářskou smlouvou. Nejednalo se tedy o úplatný převod, úplatu ani kupní cenu nelze zaměňovat s úhradou vynaložených nákladů. Převod nepodléhal dani z převodu nemovitostí, nebyly dány zákonné podmínky, aby daň byla stanovena, a to ani podle pomůcek. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě rozvedl svou argumentaci uvedenou k výše uvedeným námitkám, které byly obsaženy již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a

citoval z konstantní soudní judikatury s tím, že předmětem daně z převodu nemovitostí dle § 9 odst. 1-3 zákona č. 357/1992 Sb. je mimo jiné úplatný převod nebo přechod vlastnictví k nemovitostem, přičemž rozhodujícím kritériem pro posouzení úplatnosti převodu je nepochybně poskytnutí úplaty, za niž je třeba považovat veškerá finanční plnění dohodnutá mezi převodcem a nabyvatelem a sjednaná ke dni vlastnického práva k nemovitosti jakož i veškerá protiplnění, která nemusí být nutně vyjádřena v penězích. Dle názoru žalovaného došlo k úplatnému převodu nemovitostí, který podléhá dani z převodu nemovitostí a osobou povinnou k podání daňového přiznání byl žalobce. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78, a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přestupek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady *ne bis in idem*, aplikace zásady „non-refoulement“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87, v bezpečnostním řízení týkajícím se utajovaných informací – srov. rozsudek NSS ze dne 25.11.2011, č.j. 7 As 31/2011-101). Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. *ex officio*, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností,

jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoúčelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, sp.zn. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod pro to, aby soud aplikoval některou z výše uvedených výjimek. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí netrpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., žalované rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a rovněž se nejedná o zmíněné další případy průlomů do dispoziční zásady. Proto se krajský soud dále zaměřil na přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí v řízení vedeném podle § 65 a násl. s. ř. s. v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.

Mezi účastníky nejsou sporné následující skutečnosti, které vyplývají ze správního spisu.

Kupní smlouvou ze dne 8.11.2010, podle které byl prodávajícím Pozemkový fond ČR a kupujícím žalobce jakožto společník obchodní společnosti ZEOS, s. r. o., byly převedeny nemovitosti specifikované v čl. I. této smlouvy, přičemž kupní smlouva činila 27.980 Kč. Vklad do katastru byl zapsán dne 5.1.2001. Následně smlouvou o převodu pozemků ze dne 31.10.2011 převedl žalobce na obchodní společnost ZEOS, s. r. o. nemovitosti specifikované v čl. I. smlouvy, přičemž tyto pozemky jsou totožné s pozemky převedenými výše zmíněnou kupní smlouvou, přičemž dle čl. III. smlouvy je *„převod plněním na základě zákonné povinnosti, a to na základě povinnosti uložené ust. § 585 obchodního zákoníku“*. Vklad vlastnického práva pro nabyvatele (ZEOS, s. r. o.) byl zapsán v katastru nemovitostí dne 19.12.2011. Tato smlouva o převodu pozemků byla uzavřena v souvislosti se smlouvou komisionářskou (§ 577 a násl. obchodního zákoníku), podle které se žalobce jako komisionář zavázal zařídit vlastním jménem pro obchodní společnost ZEOS, s. r. o. jako komitenta koupí výše zmíněných nemovitostí, tj. v daném případě se jednalo o pozemky specifikované v příloze komisionářské smlouvy a následně i ve zmíněné smlouvě o převodu pozemků ze dne 31.10.2011. Uvedená komisionářská smlouva byla uzavřena před uzavřením smlouvy o převodu pozemku, tj. dne 16.8.2010. V čl. X. uvedené komisionářské smlouvy je stanoveno,

že komitent je povinen uhradit komisionáři náklady, které komisionář nutně nebo užitečně vynaložil při plnění svého závazku, zejména kupní cenu zaplacenou Pozemkovému fondu ČR a daň z nemovitostí. Finanční úřad v Žamberku jako správní orgán I. stupně vydal dne 12.7.2012 v souvislosti s vkladem vlastnického práva na základě uvedené smlouvy o převodu pozemků ze dne 31.10.2011 uzavřené v souvislosti s výše zmíněnou komisionářskou smlouvou a na základě vkladu vlastnického práva pro společnost ZEOS, s. r. o., výzvu žalobci k podání daňového přiznání a bylo zahájeno řízení o vyměření daně. Finanční úřad v Žamberku vydal dne 28.11.2012 platební výměr na daň z převodu nemovitostí dle pomůcek na částku 1.329 Kč, když vycházel ze skutečnosti, že žalobce nepodal daňové přiznání k dani z převodu nemovitostí na základě zmíněné smlouvy o převodu nemovitostí. Pomůckou pro stanovení základu daně, kterou si obstaral správce daně i bez součinnosti s daňovým subjektem, byl posudek o ceně ze dne 6.11.2012, kdy byly převedené nemovitosti oceněny na celkovou částku 44.280 Kč. Proti uvedenému platebnímu výměru podal žalobce odvolání, ve kterém v podstatě uvedl stejné námitky jako v žalobě, tedy žalobní námitky se shodují s námitkami odvolacími. Již v odvolání proti platebnímu výměru tedy žalobce tvrdil, že dle výzvy k podání daňového přiznání měl předložit ověřenou kopii kupní smlouvy s vkladem do katastru nemovitostí, tuto nemohl objektivně splnit, neboť k převodu došlo na základě smlouvy o převodu nemovitostí, jejímž uzavřením žalobce jako převodce pouze splnil svou zákonnou povinnost uloženou mu ust. § 585 obchodního zákoníku, přičemž předmětem této smlouvy o převodu nemovitostí nebyl úplatný převod ani přechod vlastnictví k nemovitostem a na základě této smlouvy nevznikla povinnost podat daňové přiznání. Žalobce tedy v odvolání stejně jako v žalobě tvrdil, že výzva k podání daňového přiznání nebyla oprávněná, daňový subjekt neměl zákonnou povinnost předložit daňové přiznání k dani z převodu nemovitostí v souvislosti s převodem pozemků do vlastnictví komitenta a nejsou dány zákonné podmínky k tomu, aby správce daně zjistil základ daně a stanovil daň podle pomůcek. V žalobě navíc žalobce tvrdil, že se žalovaný s uvedenými námitkami nevypořádal.

Krajský soud se předně zabýval tím, zda se žalovaný ve svém rozhodnutí vypořádal, resp. vůbec věcně zabýval výše zmíněnými odvolacími námitkami, neboť pokud by tomu tak nebylo, bylo by žalované rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a soud by musel pro takovou vadu žalované rozhodnutí zrušit, a to i bez žalobních námitek, tedy ex officio (§ 76 odst. 1 písm. a/ s. ř. s. a argumentace soudu viz výše). Tomu tak však v projednávané věci nebylo, žalované rozhodnutí přezkoumatelné je, když žalovaný se s výše uvedenými námitkami věcně vypořádal. Vzhledem ke shodnosti žalobních námitek s odvolacími námitkami soud uvádí následující:

Pro zhodnocení zákonnosti žalovaného rozhodnutí je podstatné, jakým způsobem se s těmito námitkami vypořádal žalovaný správní orgán. Soud ve správním soudnictví by se totiž v takovém případě nemohl vyjadřovat k námitce, kterou uplatnil žalobce již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně takovým způsobem, že by nahrazoval činnost odvolacího správního orgánu. Krajský soud není další třetí instancí ve správním řízení. V případně drobných odchylek, tj. jestliže krajský soud se zcela neztotožní s tím, jak se odvolací orgán vypořádal s odvolacími námitkami, může pouze korigovat právní názor, o který se opírá žalované rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 28.7.2009, čj. 8Afs 51/2007-87). Zároveň je nutné připomenout, že pokud žalobce uplatní stejným způsobem námitku v odvolání, tak i v žalobě, v takovém případě nemůže soud ve správním soudnictví zcela

změnit právní názor odvolacího správního orgánu, tedy uvést k uvedené odvolací námitce jiný právní názor, než žalovaný v napadeném rozhodnutí, protože by se jednalo o změnu právního názoru odvolacího orgánu. Podstatná změna právního názoru odvolacího orgánu soudem ve správním soudnictví by mohla vést k nezákonnosti rozhodnutí soudu (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 18.10.1999, sp.zn. IV. ÚS 279/99). Proto krajský soud se musel v dané věci zaměřit v případě výše zmíněných totožných odvolacích námitek s námitkami uvedenými v žalobních bodech pouze na to, zda se s nimi žalovaný vypořádal tak, že jeho rozhodnutí je přezkoumatelné, tj. je srozumitelné a obsahuje dostatek důvodů rozhodnutí, čili netrpí vadou uvedenou v ustanovení § 76 odst. 1 písm.a) s.ř.s. V případě takové vady by totiž musel soud, jak již výše bylo uvedeno, zrušit bez žalobní námítky, tedy ex officio, žalované rozhodnutí.

Žalovaný k uvedeným námitkám uvedl následující závěry:

Žalovaný nejprve konstatoval, že žalobce nejprve nabyt vlastnické právo k nemovitostem podle kupní smlouvy ze dne 8.11.2010, tj. od Pozemkového fondu ČR, právní účinky vkladu práva do katastru nemovitostí vznikly dnem 7.12.2010 a při dalším převodu dle smlouvy o převodu pozemků ze dne 31.10.2011, uzavřené v souvislosti s výše zmíněnou komisionářskou smlouvou, vznikly právní účinky vkladu práva do katastru nemovitostí dnem 28.11.2011, když žalobce jednal jako komisionář vlastním jménem a nakládal se svým vlastnictvím, tj. se zmíněnými nemovitostmi, i když byl převod podle čl. III. této kupní smlouvy ze dne 31.10.2011 „*plněním na základě povinnosti uložené ust. § 585 obchodního zákoníku*“, tedy v souvislosti se zmíněnou komisionářskou smlouvou. Dále uvedl, že uzavření komisionářské smlouvy na koupi nebo převod nemovitostí se řídí právní úpravou obsaženou v občanském zákoníku, přičemž řízení o vkladu práva do katastru probíhá postupem upraveným zákonem č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných práv k nemovitostem, ve znění pozdějších předpisů, vklad je druhem zápisu do katastru nemovitostí, který vyvolává právní účinky vzniku, změny nebo zániku smluvně založeného práva k nemovitosti, v daném případě práva vlastnického. Právní účinky vkladu vznikají na základě pravomocného rozhodnutí o jeho povolení zpětně ke dni, kdy byl návrh na vklad doručen příslušnému úřadu. Žalobce jako komisionář se tak stal vlastníkem nemovitostí pořízených za prostředky poskytnuté komitentem, přičemž komitent – obchodní společnost ZEOS, s. r. o., nabyt následně vlastnické právo k předmětným pozemkům až převodem od komisionáře. V dané věci pak žalovaný vycházel z toho, že pokud je předmětem závazku komisionáře nabytí nemovitosti, bytu nebo nebytového prostoru, nabývá vlastnického práva vkladem do katastru nemovitostí komisionář a po nabytí je komisionář povinen převést vlastnické právo k nemovitosti na komitenta a současně mu nemovitost, byt nebo nebytový prostor vydat. Komitent tak až převodem od komisionáře nabývá vlastnické právo (v této souvislosti uvedl žalovaný právní názor NSS obsažený v jeho rozsudku ze dne 17.5.2012, č.j. 5 Afs 23/2011-109). Žalovaný tedy vycházel na rozdíl od žalobce z názoru, že uvedená smlouva o převodu nemovitostí ze dne 31.10.2011 byla smlouvou o úplatném převodu nemovitostí ve smyslu ust. § 9 odst. 1-3 zákona č. 357/1992 Sb., když uvedenou úplatnost dovodil z čl. X. zmíněné komisionářské smlouvy (srov. str. 3, poslední odstavec žalovaného rozhodnutí), podle níž je komitent povinen uhradit komisionáři náklady, které komisionář nutně nebo užitečně vynaložil při plnění svého závazku, zejména kupní cenu zaplacenou Pozemkovému fondu ČR a daň z nemovitostí. Žalovaný tedy považoval uvedenou úplatu dohodnutou v komisionářské smlouvě uzavřené v souvislosti se zajištěním výše zmíněného

převodu pozemků z žalobce jako komisionáře na společnost ZEOS, s. r. o. jako komitenta za úplatu vztahující se k výše uvedené smlouvě o převodu pozemků uzavřenou následně po vzniku závazku z komisionářské smlouvy, tj. ze dne 31.10.2011. Naopak žalobce byl názoru, že jelikož se v dané věci nejednalo v případě smlouvy o převodu pozemků o žádnou kupní smlouvu, ale tato smlouva byla uzavřena v souvislosti se splněním závazku žalobce jako komisionáře vyplývajícího ze zmíněné smlouvy komisionářské, tj. zařídit vlastním jménem pro komitenta na jeho účet koupi pozemků, přičemž v případě závazku komitenta a uhradit žalobci jako komisionáři náklady spojené s plněním závazku ze zmíněné komisionářské smlouvy, tj. zejména úhradu kupní ceny zaplacenou Pozemkovému fondu ČR (dle čl. X. zmíněné komisionářské smlouvy) není možné považovat za úplatu dohodnutou mezi žalobcem a zmíněnou obchodní společností v souvislosti se smlouvou o převodu nemovitostí ze dne 31.10.2011, přičemž žalobce nebyl povinen podávat zmíněné daňové přiznání k dani z převodu nemovitostí.

Krajský soud se v dané věci zcela ztotožnil s názorem žalovaného, tj. že zmíněná smlouva o převodu pozemků ze dne 31.10.2011 byla sice uzavřena v souvislosti s výše uvedenou komisionářskou smlouvou, když uzavřením této smlouvy o převodu pozemků splnil žalobce jako komisionář svůj závazek ze zmíněné komisionářské smlouvy, avšak v případě této smlouvy se jednalo o úplatný převod, když úplata byla v podstatě dohodnuta ve zmíněné komisionářské smlouvě (čl. X. zmíněné komisionářské smlouvy). V dané věci je nesporné, přičemž ani sám žalobce nenamítá, že pokud je předmětem závazku komisionáře nabytí nemovitostí, tak vlastnické právo nabývá komisionář vkladem do katastru nemovitostí. Po tomto nabytí vlastnického práva je pak komisionář povinen převést vlastnické právo k nemovitosti na komitenta a současně mu nemovitost vydat. V daném případě se žalobce jako komisionář na základě zmíněné komisionářské smlouvy zavázal vlastním jménem pro společnost ZEOS, s. r. o. jako komitenta, zařídit na jeho účet koupi zmíněných pozemků. Tyto pozemky žalobce nabyt na základě kupní smlouvy od Pozemkového fondu ČR a následně sice splnil svůj závazek z uvedené komisionářské smlouvy tím, že převedl vlastnické právo k těmto pozemkům dále smlouvou o převodu nemovitostí na komitenta, avšak nejednalo se o bezúplatný převod, avšak o převod úplatný. V dané věci soud musí jen mírně korigovat názor žalovaného o tom, že považoval zmíněnou smlouvu o převodu nemovitostí za kupní smlouvu, avšak pro zákonnost žalovaného rozhodnutí bylo rozhodující, že žalovaný zároveň považoval tento převod pozemků za úplatný podléhající dani z převodu nemovitostí, přičemž za tuto úplatu považoval žalovaný smluvní ujednání mezi komisionářem a komitentem, tj. mezi žalobcem a společností ZEOS, s. r. o., obsažené v čl. X. komisionářské smlouvy, podle kterého se společnost ZEOS, s. r. o. jako komitent zavázala uhradit žalobci jako komisionáři kupní cenu zaplacenou Pozemkovému fondu ČR a daň z nemovitostí. Byť nebyla uvedená úplata přímo dohodnuta ve smlouvě o převodu nemovitostí, bylo podstatné, že tato úplata byla v podstatě dohodnuta v související komisionářské smlouvě, byť v čl. X. komisionářské smlouvy byl použit pouze termín „náklady“. Podstatné není, jak si smluvní strany zmíněné komisionářské smlouvy označily druh plnění, který v souvislosti se zmíněným převodem oba subjekty v komisionářské smlouvě dohodly, podstatné je to, že uvedený závazek komitenta uhradit náklady zahrnuje jeho povinnost zaplatit žalobci jako převodci ze zmíněné smlouvy o převodu pozemků kupní cenu zaplacenou žalobcem Pozemkovému fondu ČR v souvislosti s kupní smlouvou ze dne 8.11.2010, kdy žalobce nabyt do svého vlastnictví zmíněné pozemky od Pozemkového fondu ČR jako prodávajícího. Žalobce přehlédl, že pro vznik povinnosti

žalobce k podání daňového přiznání k dani z převodu nemovitostí se nevyžaduje pouze existence kupní smlouvy, ale že se může jednat i o zmíněnou smlouvu o převodu nemovitostí, přičemž se musí jednat o úplatný převod nebo přechod vlastnictví k nemovitosti. I když zákon nestanoví, co se rozumí úplatným převodem, rozhodujícím kritériem je nepochybně poskytnutí úplaty, za níž je třeba považovat veškerá finanční plnění dohodnutá mezi převodcem a nabyvatelem sjednaná ke dni převodu vlastnického práva k nemovitosti, jakož i veškerá protiplnění, která dokonce nemusí být ani nutně vyjádřena v penězích (srov. rozsudek NSS ze dne 27.7.2006, č.j. 7 Afs 126/2005-75). V projednávané věci byl tento zákonný předpoklad pro vznik povinnosti žalobce podat daňové přiznání ke zmíněné dani nepochybně splněn, když předmětný převod nemovitostí (pozemků) byl úplatným převodem (argumentace soudu viz výše). K žalobním námitkám ještě soud navíc dodává následující skutečnosti:

Je sice pravdou, že ve výzvě finančního úřadu v Žamberku ze dne 12.7.2012 (jednalo se o výzvu žalobci k podání daňového přiznání v souvislosti s vkladem vlastnického práva pro společnost ZEOS, s. r. o. na základě zmíněné smlouvy o převodu nemovitostí) byly specifikovány požadované doklady, které měly být předloženy žalobcem, tj. kupní smlouva s vyznačeným vkladem do katastru nemovitostí, avšak ve výzvě bylo specifikováno číslo jednací vkladu katastrálního úřadu, jehož se výzva týkala (jednalo se o vklad vlastnického práva v řízení vedeném u příslušného katastrálního úřadu pod sp. zn. V-7641/2011-611). Na tuto výzvu reagoval žalobce přípisem, v němž uvedl, že nebyl povinen předložit daňové přiznání a poukázal, že v souvislosti s uvedeným vkladem se jednalo o převod na základě smlouvy o převodu nemovitostí a nikoliv na základě kupní smlouvy. Je tedy nepochybné, že žalobce byl srozuměn s tím, jaký nabývací titul byl správcem daně požadován, když navíc z části E listu vlastnického č. 126, pro katastrální území Dolní Lipka je patrné, že jako nabývací titul týkající se uvedeného převodu byla uvedena smlouva kupní ze dne 31.10.2011 s právními účinky vkladu práva ke dni 28.11.2011.

Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba nebyla důvodná a musel ji proto zamítnout (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému soud toto právo nepřiznal, když mu žádné náklady podle obsahu spisu nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě

obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 11. prosince 2013

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová